

‘Er zijn niet zoveel boeken die het leven van een mens kunnen veranderen. Dit boek is er zeker een. Daarom is het verschijnen van *Bronnen van het zelf* een zaak van het hoogste belang.’

– Joep Dohmen

Deze filosofische klassieker uit 1989, met een uitgebreide inleiding van Joep Dohmen, is een indrukwekkende zoektocht naar de ‘bronnen van het zelf’. Charles Taylor beschrijft de ontstaansgeschiedenis van de moderne identiteit aan de hand van denkers als Augustinus, Descartes en Montaigne die hebben gepleit voor zelfonderzoek en verinnerlijking. Door zijn unieke ideeënhistorische benadering - welke ideeën inspireerden mensen om te doen wat ze deden - komt Taylor tot een visie op het zelf die veel rijker is dan de in het moderne denken verankerde opvatting dat de mens eerst en vooral een autonoom subject zou zijn. De mens leeft in een sociaal verband waarin hij, zoals Taylor het formuleert, ‘alleen te midden van andere zelve een zelf is’. *Bronnen van het zelf* is een ambitieuze poging het geheugenverlies van de moderniteit te compenseren door haar eigen geschiedenis bloot te leggen.

‘Een indrukwekkende interpretatie, volledig, eerlijk, erudiet, goed geschreven, gecompliceerd en stoutmoedig - een lofzang op het moderne zelf dat in staat is de diepte van het eigen erfgoed zo edelmoedig te petten.’

– *Times Literary Supplement*

De Canadese filosoof Charles Taylor (1931) is emeritus hoogleraar in de moraalfilosofie (Oxford) en in de politieke wetenschappen en filosofie (Montreal). Hij speelt een centrale rol in het debat tussen liberalisme en communitarisme, waarin individuele vrijheid wordt afgezet tegen het belang van de gemeenschap. In spraakmakende hoeken als *Bronnen van het zelf*, *De malaise van de moderniteit* en *Multiculturalisme* gaat hij in op actuele filosofische en maatschappelijke problemen.

In 1992 krijgt Taylor de Prix Léon Gérin voor zijn uitzonderlijke bijdrage aan het intellectuele en politieke leven van Quebec, en in 2007 wint hij de prestigieuze Templetonprijs, de religieuze variant van de Nobelprijs. In zijn dankwoord ageert hij tegen het standpunt dat het geweld in de wereld met name voor rekening zou komen van het

religieuze fundamentalisme: ‘Het is een mythe te denken dat wij niet allebei, zowel de geseclariseerde verlichte geesten als de gelovigen, deel zijn van het probleem.’

‘De studie die ik hier heb ondernomen kan bevrijdend zijn. De intuïtieve ingeving die als inspiratie diende en waartoe ik mijn toevlucht nam, was simpelweg dat we in onze cultuur de neiging hebben de spirituele dimensie in de kiem te smoren. We doen dit deels vanuit de voorzichtigheid waartoe ik heb opgeroepen, vooral na de verschrikkelijke ervaring in de vorige eeuw van verwoestingen door mensen die in een duizendjarig rijk geloofden, deels vanwege de gerichtheid van het moderne naturalisme, een van onze dominante overtuigingen, en deels vanwege de bevooroordeelde bekrompenheid overal om ons heen. We hebben zoveel waarden uit ons officiële verhaal weggeïnterpreteerd, we hebben hun kracht zo diep onder lagen filosofische principes begraven dat ze gevaar lopen verstikt te raken. Of liever gezegd, aangezien het onze waarden zijn, menselijke waarden, krijgen *wij* het benauwd.

De bedoeling van dit werk was terugvinden, een poging om begraven waarden aan het licht te brengen door ze opnieuw te verwoorden - en zo ervoor te zorgen dat deze bronnen ons weer kracht geven en de lucht doen terugkeren in de half ingeklapte longen van de geest.’

– Charles Taylor in *Bronnen van het zelf*